

Dan komt alles goed

*Van dezelfde auteur*

Opzij!  
Iemand als jij  
Echt verliefd!  
Wat ze wil!  
Zoenoffer  
En jij dan?  
Voor mijn vriendin  
Wat wil je nou?  
Ik moet je iets vertellen  
Blijf bij me  
Eens in je leven  
Het huis aan het plein  
Speciaal voor jou

CATHY KELLY

*Dan komt  
alles goed*



the house of books

Eerste druk, mei 2012  
Derde druk, juni 2013

*Oorspronkelijke titel*

The House on Willow Street

*Uitgave*

HarperCollins Publishers, Londen

Copyright © 2012 by Cathy Kelly

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,  
Vianen/Antwerpen

*Vertaling*

Cherie van Gelder

*Omslagontwerp*

marliesvisser.nl

*Omslagillustratie*

Getty Images

*Foto auteur*

Barry McCall

*Opmaak binnenwerk*

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4091 4

ISBN 978 90 443 3551 4 (e-book)

D/2013/8899/96

NUR 302

[www.thehouseofbooks.com](http://www.thehouseofbooks.com)

[www.cathykelly.com](http://www.cathykelly.com)

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn liefste man, John,  
en onze fantastische zoons, Dylan en Murray.  
En voor mijn honneponnen Dinky, Licky en Scamp  
die altijd en overal om me heen zijn.*



# Proloog

Danae Rahill was er allang achter dat er bij haar baan als hoofd van het postkantoor in een dorp veel meer kwam kijken dan alleen maar hulp te verlenen bij het snelle innen van pensioentjes of het overmaken van geld.

Ze zwaaide nu al vijftien jaar de scepter in het postkantoor van Avalon en niets ontging haar. Dat kon ze echt niet helpen. Buiten haar schuld was de bijzonder gesloten Danae ongewild op de hoogte van veel dorpsgeheimen. Ze zag hoe er geld werd gestuurd naar de broer van de dametjes McGinty, Dennis, die vijftig jaar geleden naar Londen was vertrokken om daar zijn fortuin te zoeken en die nu in een tehuis woonde.

‘Er is geen werk meer in de bouw, zie je,’ zei een van de tengere dames McGinty, terwijl haar perkamenten vingertjes het adres penden dat ze uit haar hoofd kende.

Danae wist dat het tehuis een asiel was voor Ierse mannen die aan de drank waren en nergens anders onderdak konden vinden.

‘Het moet vreselijk zijn voor zo’n brave man om geen werk meer te hebben,’ zei ze vriendelijk.

‘Ja,’ zeiden de twee oude dametjes, blij met de uitleg die hun werd voorgeschoteld. Dennis was in moeilijkheden geraakt omdat hij geen werk meer had, dat had helemaal niks te maken met al die flessen whisky in zijn oude flat en de huur die niet betaald was.

Danae zag hoe de stille weduwnaar meneer Dineen aan één stuk door pakjes en brieven stuurde naar zijn kinderen die overal ter wereld zaten, maar ze hoorde hem nooit vertellen dat hij op het vliegtuig zou stappen om bij hen op bezoek te gaan.

Ze zag aangetekende brieven aan advocaten, met tranen bevlekte rouwbrieven, huwelijksuitnodigingen en zelfs twee keer haastig in elkaar geflanste briefjes met de mededeling dat het huwelijk afgelast was. Ze zag spaartegoeden verdwijnen als mensen hun baan verloren en eenzame mensen die op vrijdag het innen van hun pensioentje aangrepen als een welkome kans om weer eens met iemand te praten. En de mensen hadden het gevoel dat je ook veilig met haar kon praten, want iedereen wist dat ze nooit met anderen over hun persoonlijke zaken sprak, dus je kon haar rustig in vertrouwen nemen. Bovendien was ze ongetrouwd, dat was ook een voordeel. Er was geen meneer Rahill die ’s avonds in het vrijstaande huisje aan het eind van Willow Street allerlei verhalen te horen kreeg. Danae kwam ook nooit in de kroeg om bij een borrel eens gezellig te gaan zitten roddelen. Ze was discreet, daar was iedereen in Avalon het roerend over eens. De huilbui in het postkantoor naar aanleiding van een schamele spaarrekening zou bij een volgend bezoek niet meer ter sprake komen. Ze wilde wel eens voorzichtig informeren of een bepaald plannetje wel of niet was gelukt,



maar ze wist ook altijd meteen of de persoon in kwestie dat hele vorige gesprek maar liever wilde vergeten.

Danae, met haar vreemde sieraden vol grote stenen aan lange halskettingen en van die rare grote ringen aan haar vingers, was de vriendelijkheid in eigen persoon. Desondanks begrepen eigenlijk alleen de slimsten onder de bewoners van Avalon dat er iets geheimzinnigs was aan de mevrouw van het postkantoor, want hoewel ze ontzettend veel van hen wist, wisten ze eigenlijk bijna niets van haar, terwijl ze al een jaar of achttien in hun dorp woonde.

‘Ze is altijd vol belangstelling, maar toch...’ Mevrouw Ryan die het schoonmaken van de kerk regelde en verzot was op Scandinavische thrillers moest even naar woorden zoeken. ‘... maar toch blijft ze een beetje gereserveerd.’

‘Dat klopt als een bus,’ beaamde mevrouw Moloney, die dol was op roddelen maar nooit iets interessants uit Danae wist los te peuteren. Ze hield haar lippen zo stijf op elkaar geklemd dat zelfs de KGB nog geen geheim uit haar los had kunnen kloppen, met of zonder sodium pentathol.

Alleen haar naam al. Danae. Zo raar als wat. Het was niet eens een fatsoenlijke heiligennaam.

Dan-ee, zo sprak ze het uit.

‘Het zal wel Grieks zijn of zoiets,’ snoof mevrouw Ryan, die zelf tot haar grote trots een Agnes was.

‘Ik weet niet eens wanneer haar man is overleden,’ zei ze.

‘Als ze al ooit een man heeft gehad,’ zei mevrouw Lombardy peinzend. Mevrouw Lombardy was weduwe en er ging geen dag voorbij zonder dat ze het over haar geliefde Roberto had, die naarmate hij langer dood was steeds leuker en aardiger werd. Ze was van mening dat het de taak van een weduwe was om de herinnering aan haar man zaliger levend te houden. Ooit had ze tussen neus en lippen door geïnfor-

meerd naar Danaes echtgenoot, want ze was per slot van rekening mevrouw, ook al woonde ze in haar eentje in dat huisje aan het eind van Willow Street met niets anders dan een hond en een paar maffe kippen om haar gezelschap te houden.

‘Die is niet langer onder ons,’ had Danae ernstig gezegd en mevrouw Lombardy had zelf gezien hoe Danaes gezicht verstrakte.

‘Ach, dan is hij er vast en zeker met iemand anders vandoor gegaan,’ zei mevrouw Ryan. ‘Dat arme kind.’

En natuurlijk zag ze er ook heel anders uit.

De drie vrouwen vonden eigenlijk dat haar lange peperen-zoutkleurige haar netjes opgestoken hoorde te worden en dat de mevrouw van het postkantoor er een beetje waardig uit hoorde te zien in plaats van zich altijd uit te dossen in van die lange, flodderige gewaden die eruitzagen alsof ze tweedehands waren. En dan die sieraden... nou ja.

‘Ik zeg maar altijd, er gaat niets boven een mooi parel-snoertje,’ zei mevrouw Byrne, die ook in de schoonmaakploeg van de kerk zat. Dat was in de loop der jaren zo’n vaste uitdrukking van haar geworden dat haar man, die in het hele dorp bekend stond als Die Arme Bernard, haar voor hun zoveeljarig huwelijk maar een snoer parels had gegeven.

‘Neem nou die rare grote halskettingen met van die grote brokken weet-ik-veel aan leren bandjes. Amber en zo,’ zei mevrouw Lombardy. ‘Wat is er in vredesnaam mis met een mooi kruisje?’

De drie dames zaten dat allemaal te bespreken tijdens het kopje koffie dat ze iedere vrijdagochtend in het Avalon Hotel dronken en de eigenares van het hotel, een zekere Belle Kennedy, die heel lichtvoetig was voor iemand die zo omvangrijk en indrukwekkend was, luisterde vol interesse naar het gesprek.

Belle had de oren van een vleermuis.

‘Dat is heel handig als je veel personeel hebt,’ zei ze later op de dag tegen Danae, toen ze op een holletje het postkantoor binnenkwam voor een paar boekjes met postzegels omdat de frankeermachine van het hotel het weer liet afweten en er niemand was komen opdagen om het apparaat te maken, ook al hadden ze dat wel beloofd.

‘Ik had natuurlijk net zo goed iemand anders kunnen sturen, maar ik moest er even tussenuit voordat ik ontplofte, Danae,’ zei Belle grimmig. ‘Ik zweer je dat ik die meid in het kantoorje een keer de nek omdraai. Ze heeft nog geen bal uitgevoerd sinds ze in dienst is genomen. Dat ze niets heeft gedaan aan die frankeermachine is nog maar het topje van de ijberg. Ze zit stiekem onder haar bureau bruidstijdschriften te lezen als ze denkt dat niemand haar ziet. Alsof het belangrijk is welke kleur die verrekte rozen op de tafeltjes bij de receptie hebben.’

Belle was net als Danae begin vijftig, ze was twee keer getrouwd geweest en meisjesachtige opwinding over allerlei bruiloftsbeslommeringen was iets uit een ver verleden. Het was een wonder dat het hotel zoveel succes had met huwelijksrecepties, want Belle beschouwde het huwelijk als een risikante onderneming die gedoemd was te mislukken. De enige vraag, zei Belle, was wanneer het op de klippen zou lopen.

‘De drie heksen zaten vanmorgen in de koffiebar van het hotel over je te praten. Zoals je weet, zijn ze helemaal gefascineerd door je, Danae. Ze denken dat er achter die glazen ruit van je veel meer verborgen zit dan voorgefrankeerde enveloppen.’

‘Niemand vindt mij interessant,’ zei Danae opgewekt. ‘Dat heb je je gewoon verbeeld, Belle. Ze zullen het wel over jou hebben gehad, mevrouw de ondernemer.’

Danae had het druk die dag, want het was een normale septemberochtend in het postkantoor van Avalon.

Raphael, de beheerder van de delicatessenzaak, vertelde Danae dat hij een beetje ongerust was over zijn vrouw, Marie France, omdat ze een akelig hoestje had en weigerde om naar de dokter te gaan.

‘Ze zegt alleen maar: “Ik ben niet ziek, ik heb geen dokter nodig”’, vertelde hij vermoeid.

Danae woog het pakje voor de enige zoon van de Ponti’s, die in Parijs woonde, zorgvuldig. Als zij zo’n type was geweest dat overal raad op wist, had ze misschien tegen Raphael kunnen zeggen dat hij maar eens tegen zijn zoon moest zeggen dat zijn moeder zo hoestte. Een achteloze opmerking van die kant zou meer goed doen dan voortdurend tegen Marie France te zeggen dat ze naar de dokter moest, want dat zou over kunnen komen als gezeur in plaats van als liefde en bezorgdheid. Maar Danae gaf nooit raad, zij stak haar neus niet in andermans zaken.

Pater Liam kwam binnen en vertelde haar dat de parochie failliet ging omdat de mensen niet meer naar de mis kwamen om een paar muntjes in het zakje te doen. ‘Ze verlaten de kerk terwijl ze ons nu meer dan ooit nodig hebben,’ zei hij met een verwilderde blik.

Danae had het gevoel dat pater Liam genoeg had van zijn werk, dat hij genoeg had van mensen die verwachtten dat hij begrip zou opbrengen voor al hun problemen, terwijl hij zelf zoveel problemen had. Als hij een normale baan had gehad, was pater Liam allang met pensioen gegaan, zodat hij dagelijks zelf zijn bloeddruk kon opnemen om elke vorm van stress te vermijden.

En wat nog veel erger was, zei pater Liam, de nieuwe kapelaan, pater Olumbuko, was weliswaar sterk en vol energie

maar niet eens Iers. ‘Hij komt uit Nigeria!’ riep hij uit, alsof dat alles verklaarde. ‘Hij weet niet hoe we de dingen hier aanpakken.’

Danae dacht dat het geen kwaad kon als Avalon eens te horen kreeg hoe de dingen in Nigeria werden aangepakt, maar dat zei ze niet hardop.

Danae wipte even naar het kantoortje achterin om de waterkoker aan te zetten en toen ze daar was hoorde ze de zoemer die ging als iemand de deur van het postkantoor opendeed. ‘Doe maar rustig aan, Danae,’ zei een heldere, vriendelijke stem.

Het was Tess Power. Tess was de eigenares van de plaatselijke antiekwinkel, *Something Old*, een verleidelijk etablissement waarvan Danae had geleerd het te vermijden omdat ze anders vast iets belachelijks zou willen kopen waarvan ze niet eens wist dat ze het wilde hebben tot ze het in die schitterende winkel van Tess had gezien. En het was écht een beeldschone zaak, een soort verkleinde uitgave van een dure villa vol met brokaat beklede stoelen, toiletafelftjes van rozenhout, zilveren hebbedingetjes en antieke fluwelen capes die op een kunstzinnige manier waren gedrapeerd om als achtergrond te dienen voor sieraden. Er waren mensen die gewoon naar *Something Old* kwamen om een klein cadeautje te kopen voor een vijftigste verjaardag en uren later weer tevoorschijn kwamen in het bezit van een diamanten broche in de vorm van een flamingo, een cassette vol antieke theelepeltjes en een wiebelige stoel voor bij de telefoon die ze gewoon niet hadden kunnen laten staan.

‘Tess Power zou nog ijs aan een Eskimo kunnen verkopen,’ zei Belle over haar en Danae vertrouwde op Belles oordeel over de inwoners van het dorp die ze zelf niet echt goed kende.

Via Belle had Danae ook ontdekt dat Tess lid was van de familie Power, de voormalige eigenaars van Avalon House, het grote en inmiddels verlaten landhuis boven het dorp Avalon, dat zijn bestaan dankte aan de feodale De Paors van ettelijke eeuwen daarvoor. De familie was al lang geleden hun geld kwijtgeraakt en het huis was kort voordat de vader van Tess overleed verkocht. Er was ook nog een zusje.

‘Wild,’ had Belle Suki Power in één woord samengevat.

Suki had de benen genomen en was getrouwd met een lid van een beroemde Amerikaanse politieke dynastie, de Richardsons.

‘Net zoiets als de Kennedy’s,’ zei Belle, ‘maar dan knapper om te zien.’

Suki had drie jaar lang rondgelopen met de glimlach van de ideale politieke echtgenote, was toen om mysterieuze redenen gescheiden van haar man en had vervolgens een best-seller over het feminisme geschreven. Danae die nooit uitgekeken raakte op het fenomeen mens vond dat ze interessant klonk, net zo interessant als Tess die op een bescheiden manier heel mooi was en dat feit om de een of andere rare reden kennelijk wilde verbergen.

‘Hallo, Tess, hoe is het ermee?’ vroeg Danae terwijl ze met haar kopje thee weer naar voren liep.

‘Prima, dank je,’ zei Tess die een oude grijze wollen trui aanhad, op een oude maar wel gestreken spijkerbroek.

Danae had Tess nooit iets zien dragen wat geen variatie op dat thema was.

Tess moest minstens begin veertig zijn aangezien haar zoon al een tiener was, maar op de een of andere manier zag ze er jonger uit, ook al zat er geen vleugje make-up op haar mooie, tengere gezicht. Haar blonde haar was kortgeknipt en krulde achteloos om haar hoofd alsof het alleen maar in toom werd

gehouden door een hand die er 's ochtends doorheen gehaald werd. Desondanks was het toch een gezicht dat oplettende mensen meer dan één blik waardig keurden, met fijn besneden trekken en een elegante zwanenhals die nog eens benadrukt werd door de korte, dichte krullen op haar hoofd.

‘Ik wilde je alleen even vragen of ik een briefje over mijn winkel op jouw mededelingenbord mocht hangen.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Danae glimlachend.

Meestal wilde ze de mededeling eerst even zien, voor het geval het iets was wat de fijngevoeliger inwoners zou kunnen choqueren, maar ze was er vrij zeker van dat Tess geen dingen zou ophangen die niet door de beugel konden. Het was een regel die ze had ingesteld nadat een of andere grappenmaker een kaartje had opgehangen op zoek naar dames die lid wilden worden van de eerste revuedansclub van Avalon:

#### ERVAREN TIETENKWASTSCHUDDERS GEZOCHT!

De meeste dames van Avalon hadden blauw gelegen, hoewel het gerucht ging dat die arme pater Liam echt een pufje van zijn inhaler nodig had gehad toen hij dat hoorde.

‘Hoe gaan de zaken?’ vroeg Danae.

Tess trok een gezicht. ‘Niet zo best. Daarom heb ik die kaartjes ook gemaakt. Ik hang ze overal op en ik ga straks naar Arklow om er daar ook nog een paar te verspreiden. Gewoon om mensen erop te wijzen dat er hier een antiekzaak is. Vroeger kon ik alleen op het zomerseizoen draaien, maar dat lukt niet meer.’ Ze keek Danae recht aan.

Danaes beroepsglimlach week niet van haar gezicht. Hoewel ze haar niet echt goed kende, begreep ze instinctief dat Tess niet het type was dat behoefte had aan sympathie of

valse geruststellingen dat het allemaal best in orde zou komen en dat de antiëkzaak vast wel open zou blijven, ook al moesten overal winkels sluiten vanwege de recessie.

In plaats daarvan zei ze: 'Kop op, dat is het enige wat erop zit.'

'Zo denk ik er ook over,' zei Tess, terwijl ze in de lach schoot. Haar grote grijze ogen sprankelden, de volle lippen krulden omhoog en heel even moest Danae denken aan een beroemd olieverfschilderij van een aristocratische schoonheid uit de achttiende eeuw, met net zulke blonde krulletjes als Tess rond een aantrekkelijk, levendig gezicht. De gedachte schoot door Danaes hoofd dat iemand die er zo uitzag als Tess ongetwijfeld de belangstelling had getrokken van een heleboel mannen, maar toch deed sinds kort het gerucht de ronde dat haar man haar en hun beide kinderen in de steek had gelaten.

Enfin, eerste indrukken konden bedrieglijk zijn. Niemand wist dat beter dan Danae.

Na sluitingstijd van het postkantoor ging Danae naar huis. Ze was dol op haar zelf uitgekozen woonplaats. Het plaatsje was heel anders dan de stad waar ze was opgegroeid. Nadat haar vader was overleden had ze samen met haar moeder in een kleine huurflat gewoond, drie kamers op de vierde verdieping van een oud gebouw. Alle bewoners van de vierde etage hadden samen met één wc moeten doen. Armoede was de grootste gemene deler op die verdieping geweest. De mensen hadden hun balkons niet gebruikt voor plantenbakken maar voor wasgoed en zakken kolen.

Eigenlijk had er een onderlinge band moeten zijn, maar die was er niet, in ieder geval niet met het gezin van Danae. Danaes moeder had een barrière opgeworpen tussen hen en hun burens.



‘Wij zijn beter dan dat hele stel bij elkaar,’ zei Sybil iedere keer als er weer iets vervelends was gebeurd, zoals in de rij moeten staan voor het toilet omdat meneer Rourke van nummer zeven altijd last kreeg van zijn maag als hij zijn loon had omgezet in een lading pils. ‘Je kunt maar beter niets tegen ze zeggen, Danae. We willen niet dat andere mensen zich met onze zaken bemoeien.’

En toen ze wat ouder werd, had Danae haar eigen redenen om haar mond te houden.

Toen ze hier net was komen wonen, had Danae het leuk gevonden om rond te kijken in het mooie dorpje. Avalon was van oorsprong de plaats geweest waar de arbeiders van het De Paor-landgoed woonden en de historie van het dorp viel af te zien aan de verschillende stijlen van architectuur. Er waren gratis arbeiderswoningen, stenen huisjes in slingerende straten in een bepaald deel van de stad, die momenteel heel erg in trek waren bij mensen die in de grote stad woonden en een tweede huisje aan zee wilden. Het Avalon Hotel van Belle was een van de weinige gebouwen in de buurt dat gedeeltelijk even oud was als Avalon House zelf. De rest van het dorp was een allegaartje van gebouwen, variërend van houten huizen in Amerikaanse stijl die in de jaren dertig van de twintigste eeuw door een projectontwikkelaar langs het strand waren gezet, een paar moderne woonwijken en leuke Ierse landhuisjes met kleine raampjes die her en der verspreid lagen.

Danae woonde bijna boven op de steile heuvel aan de zuidkant van Avalon, zonder burens uitgezonderd Avalon House dat achter haar omhoog torende en de ruïne van een middeleeuwse abdij rechts van haar. Haar huis lag bijna aan het eind van Willow Street, een lange steile weg die langs de heuvel omhoog slingerde.

Avalon House was in feite het dichtstbijzijnde huis, met enorme granieten palen waartussen verweerde ijzeren hekken toegang gaven tot de vroeger met bomen omzoomde oprijlaan. Veel van die bomen waren nu verdwenen of net zo vervallen als het grote huis zelf, dat inmiddels al tien jaar leegstond. De telecom-miljonair die het had gekocht was gescheiden en het landgoed was vanaf die tijd onverkocht weggekwijsd.

Onder Willow Street lag de uitgestrekte Avalon Bay met het hoefijzervormige zandstrand dat al sinds jaren veel strandminnende vakantiegangers naar het dorpje lokte.

Avalon was een vakantieoord, dat in de winter hooguit vijfduizend inwoners telde, een aantal dat in de zomer zeker vijf keer zo groot was. Twee campings in de duinen namen het grootste gedeelte van de extra bevolking voor hun rekening. Bezoekers met geld gingen naar The Dunes, een schitterend onderhouden plek waar een stuk of honderd woonwagens, voornamelijk privébezit, heerlijk rustig konden staan, omringd door schattige kleine tuintjes. Verderop aan de baai lag Cabana-Land, dat onderdak bood aan zoveel caravans als de eigenaar erin kon proppen en waar wilde feestjes schering en inslag waren, ondanks alle bordjes met de mededeling VERBODEN TE BARBECUEËN OP HET STRAND.

Maar op de steile heuvel waar Danae woonde, was het landschap heel anders. Daar groeiden grote bossen wilde ro-dodendrons en begonnen de bossen van Avalon, een enorme aanplant van loofbomen die eeuwen geleden was aangelegd door de voorouders van Tess Power.

Danaes landhuisje was omringd door een tuin van ongeveer een halve hectare die tegen de zeewind beschut werd door een halve cirkel van loofbomen zoals essen en vlierbessen, met één eik waarvan ze zeker wist dat hij de winter

niet zou halen. Ze legde haar vingers graag op de gebarsten schors, want dat gaf haar het gevoel dat het levensbloed van die oude woudreus door haar aderen stroomde.

Varens die nergens anders in Avalon wilden groeien tierden welig in het bosparadijs van haar tuin, terwijl de winterrozen volop in bloei stonden. Haar narcissen en krokussen stonden weken voordat ze bij anderen opschoten boven de grond en de kleine zeeorchideeën die alleen in het scherpe duingras groeiden, stonden in grote bossen overal op het beschutte terrein van Danae.

Toen ze uit de auto stapte om het tuinhek open te maken kwam Lady, een hond met de zilvergrijze vacht en de doorschijnende blauwe ogen van een wolf, naar haar toe rennen, gevolgd door de kippen die haar luid kakelend op de hoogte brachten van het laatste nieuws. Danae knuffelde Lady eerst en streelde vervolgens de glanzende veren van de kippen, waarbij ze er goed op lette dat ze alle acht aan de beurt kwamen, anders zouden ze jaloers worden.

Cora, de laatste kip die ze uit een legbatterij had gered, was ontzettend jaloers op de andere dieren en nu ze twee weken lang iedere dag vertroeteld was, beschouwde ze Danae als haar heiland en de liefste persoon ter wereld. Ze was nog steeds bijna kaal, als gevolg van de twee jaar in de legbatterij, maar haar eigenaardige kapsel verhulde haar persoonlijkheid niet.

De grappigste kip die Danae had, was Mara. Ze was vernoemd naar haar nichtje Mara en was een glanzende Rhode Island Red, afkomstig van de plaatselijke dierenbescherming. Mara-de-kip was een floddermadam met een broek vol kantjes en ruches die bij het minste of geringste geluid haar veren opzette. Af en toe bleef ze tijdens het voederen gewoon in het kippenhok, waar ze dan op het dak – weer of

geen weer – stond te kakelen in de wind, als een vrouwelijke Heathcliff...

‘Ze is knettergek,’ merkte Mara op toen ze voor het eerst kennis met haar maakte en Mara-de-kip zich boven op Mara’s lichtgroene Fiat Uno had geworpen om zich daar vol verrukking met uitgespreide vleugels neer te vlijen als de koningin van de Nijl. ‘Heb je haar daarom naar mij vernoemd?’

‘Nee, hoor,’ lachte Danae. ‘Ze is mooi en ze kroop meteen tegen me aan toen ik haar voor het eerst zag. Dat gaf voor mij de doorslag. Daar komt nog bij,’ vervolgde Danae, ‘dat ze rood haar heeft en ongelooflijk vurig is.’

Mara, die zo excentriek was dat ze haar weerga niet kende en vuurrood haar had dat als een glanzende lavastroom rondom haar gezicht kolkte, schoot in de lach.

‘Dat lijkt me een uitmuntend excuus,’ zei ze.

Mara was al een hele tijd niet meer op bezoek geweest, besefte Danae ineens terwijl ze de kippen streelde. Volgens haar familieleden had Mara op het punt gestaan zich te verloven met een man van haar werk. ‘Het is bijna zover,’ had Morris, Danaes jongere broer haar vaak genoeg verteld als ze met elkaar belden, ‘het is bijna zover.’

Maar de man van haar werk had Mara niet ten huwelijk gevraagd en een andere vrouw gevonden die hij wel een aanzoek had gedaan.

Danae had haar nichtje niet opgebeld om haar te troosten. Ze had gedaan wat ze altijd deed: ze wachtte gewoon tot haar nichtje naar haar toe zou komen.

Inmiddels gierde de wind door de bomen en de lucht was donker en bewolkt. Vanavond zou er geen ster te zien zijn. Danae vond het heerlijk om naar de nachtelijke hemel te staren, naar de Grote en de Kleine Beer, de gebogen lijnen van de Gordel van Orion en Cassiopeia, haar lievelingssterren-

beeld. De spitse grote W was het eerste sterrenbeeld dat ze jaren geleden had leren onderscheiden, toen ze vaak op de brandtrap in het opvanghuis zonder iets te zien naar de hemel zat te staren.

Ze bracht de avond door voor de open haard met een breiwerkje op schoot en de slapende Lady aan haar voeten. Buiten hilde de wind wild om het huis en de regen roffelde met luidruchtige trommelslagen op het dak. Om vijf voor twaalf deed Danae de achterdeur van haar huis open en keek naar de storm die de bomen in haar tuin teisterde. Binnen kreeg je het gevoel dat de gierende wind en de stromende regen iedere dakpan van het dak zouden rukken, waarna het hele huis in zee zou storten. Maar zodra ze de deur uit was en de wind trotseerde, leek de zondvloed af te nemen. Als je binnen bleef zitten, kreeg je de indruk dat het huis steen voor steen afgebroken werd. Pas toen ze buiten op het natte gras stond en de wind langs haar wangen voelde strijken wist ze dat haar niets zou overkomen. Zo'n geweld van de natuur dwong respect af. Respect omdat je er midden in zat, zonder door mensenhanden gemaakte muren en een dak om je te verschuilen.

Alles klonk buiten ook heel anders: de regen viel veel zachter op het gras en huppelde licht over de bronzen bladeren. Nu de wind geen ramen meer had om tegen te gieren, kregen de bomen die in een kring om Danaes tuin stonden de volle laag, maar de bomen hielden stram stand. Hun bladeren fladderden heen en weer, takken bogen door, maar de stammen waren niet in beweging te krijgen.

Danae liep een beetje stijf naar de grootste en oudste boom, haar geliefde eik met de dikke ronde stam. In de luwte van de enorme boom leunde Danae achterover en voelde hoe de koude neus van Lady vragend tegen haar hand werd geduwd.

Lady was helemaal niet bang voor storm. Haar glanzende ogen keken vol aanbidding op naar haar bazin.

Danae was ook niet bang voor storm. Het was net zoiets als het donker. Mensen die nooit de intense duisternis van het leven zelf hadden gevoeld werden bang als de avond viel. Mensen die vertrouwd waren met die duisternis wisten dat het ontbreken van licht geen probleem was.

Een bliksemschicht striemde langs de lucht en zelfs Lady huiverde toen ze dat zag. Danae kwam tot de conclusie dat er iets stond te gebeuren. Dat was wat zo'n woeste septemberstorm aankondigde: nieuwkomers en veranderingen. Er zou iets veranderen in Avalon.

Maar Danae was niet bang meer voor veranderingen. Het leven was een aaneenschakeling van veranderingen. Het hield nooit op. Je kreeg geen moment rust. Daar verlangde ze eigenlijk wel naar, maar het kwam er nooit van.